

μετὰ μείζονος κατὰ πᾶσαν νύκτα μανίας, οἶονεῖ ἀμιλλώμενοι τίς τὸν ἕτερον κατὰ τῆς φωνῆς τὸ σθένος νὰ ὑπερβάλῃ, καὶ ἐν τῷ παννυχίῳ ἀγῶνι ἐφαίνετο ὅτι τὸ πλῆθος αὐτῶν ἐτι ἐπολλαπλασιάζετο, καὶ οἱ κρωγμοὶ τῶν ὑφούντο ὀξύτεροι, διάτοροι, λυσσαλέοι περὶ τὸν οἰκίσκον, ὅστις ἐν τῇ νυκτὶ ἐμειδία, περιβάλλον ἐν τῇ κρυφίᾳ τοῦ ἀγκάλῃ τὸ ἀγαπώμενον καὶ γρηγοροῦν ζεύγος.

Τὸ ὅποιον ἤρχισε ν' ἀδημονῇ, νὰ δυσχεραίνῃ, ν' ἀνιάται, νὰ ὑποφέρῃ. Ὁ ὕπνος ἔφευγεν, ἔφευγεν ἀείποτε διωκόμενος ἀπὸ τῶν βατράχων τὰ ἄσματα. ὦ! δὲν θὰ εἰσῶν ποτέ; . . .

VI.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔβρεξεν ἀδρῶς καὶ ἐπὶ μακρόν· τοῦ χειμάρρου τὰ ὕδατα καταβρέυσαντα ἠύξηθησαν, ὑψώθησαν καὶ αἱ μικραὶ τῆς κοίτης τοῦ λίμναι ἐκαλύφθησαν ὑπὸ τοῦ εὐρυνθέντος ρεύματος.

Ἐπῆλθεν ἡ νύξ καὶ μετ' αὐτῆς σιγὴ βαθεῖα περὶ τὸν οἰκίσκον· οὐδεὶς κρύτος, οὔτε θρούς, οὐδ' ἄλλος τις ἤχος. Οἱ νεόνυμφοι ἐν τῇ νυκτὶ ἔτειναν τὸ οὖς ἀφωνοῦντες καὶ ἀναμένοντες· σιγὴ πάντοτε . . . καὶ ἤρχισαν ν' ἀνιῶνται, ν' ἀδημονῶσι, νὰ δυσχεραίνωσι, διότι εἰσῖγα ἐντελῶς τὸ φίλον τῶν βατράχων ἄσμα.

Α. Γ. Η.

Ο ΔΑΙΜΩΝ.

Διήγημα ὑπὸ **I. I. ΚΡΑΣΣΕΒΣΚΥ.**

(συνέχεια.)

Ἐνῶ ταῦτα συνέβαινον ἐν τῷ δωματίῳ τῆς κυρίας Κλάρας, ὁ Ἀδριανός, ἐν ταραχῇ διατελὼν ἐνεκα τῆς ἀφίξεως τῶν ξένων, δὲν ἠδύνατο ἐπὶ μακρόν νὰ εὖρῃ ἡσυχίαν. Ἐφαίνετο ὡσεὶ κατακυριευθεὶς ἐξ ὀλοκλήρου ὑπὸ τῆς χαρᾶς καὶ μηδεμίαν ἄλλην σκέψιν ἐν τῇ κεφαλῇ, μηδεμίαν φροντίδα ἐν τῇ καρδίᾳ ἔχων. Μετὰ τινος ὅμως στιγμᾶς ἔρριπεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τῆς θήκης ἣτις περιεῖχε τὰ ποιήματά του, καὶ ὥρμησε μετὰ διπλάσιας ἀπληστίας πρὸς τὴν ἐργασίαν. Ὁ ἐκ τοῦ δωματίου τῆς μητρὸς ἐπιστρέψας καθηγητὴς εὗρεν αὐτὸν ἐν πληρεῖ ἐνεργείᾳ παρὰ τὸ ἔργον του. Ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα πλέον νὰ κάμῃ καμμίαν παρατήρησιν εἰς τὸν Ἀδριανόν, διότι τὸ ποίημα ἀπησχόλει ἤδη αὐτὸν ἐξ ἴσου ὡς καὶ τὸν ποιητὴν. Ἐσκέπτετο ὅτι θὰ ἦτο ἀμάρτημα νὰ παρεμποδίσῃ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ ποιήματος καὶ ν' ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τοῦ ἐτοιμοθανάτου νεανίου τὴν τελευταίαν παρηγορίαν. Ἀλλ' ὁ ποιητὴς ἀπεσπᾶσθη αὐθορμήτως ἀπὸ τῆς ἐργασίας του καὶ ἠρώτησε τὸν Σενούταν πῶς εὗρε τὴν μητέρα καὶ τὴν Ἑλένην μετὰ τὸ αὐτὰ ἔτι; Ὁ καθηγητὴς ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην διὰ τετριμμένης τινὸς καὶ ἀσημάντου φράσεως.

„Πῶς μετεβλήθη“, εἶπεν ὁ Ἀδριανός, „αὐτὸ τὸ γοητευτικόν, τὸ οὐράνιον, τὸ φαιδρὸν καὶ εὐθυμον κοράσιον, τὸ ὅποιον ὡς ἐνθυμεῖσαι ἔπαιζε σκιρτῶν καὶ ἀγαλλόμενον ἐν τῷ κήπῳ μας! Πόσον ταχέως μετεβλήθη ἡ κάλυξ εἰς ὠραιότατον ἄνθος, καὶ πόσον σοβαρά, πόσον τεθλιμμένη, πόσον διάφορος φαίνεται τώρα! Ἡ καρδιά μου συντρίβεται ὅταν τὴν προσατενίσω, ὅταν παρατηρήσω τὴν ἀλγεινὴν ἐκείνην τοῦ προσώπου τῆς ἔκφρασιν... Φαίνεται νὰ ἦνε δυστυχής...“

„Μοὶ ἔλεγεν ὅτι αἰσθάνεται τὸν ἑαυτὸν τῆς ὄχι πολὺ καλᾶ“, εἶπεν ὁ Σενούτας. Ἀλλ' ὁ ἀὴρ τῆς Ἰταλίας, ἡ διάφορος διαίτα ὑπὸ ἀλλοίας περιστάσεις, αἱ διασκεδάσεις θὰ τὴν θεραπεύσωσιν, ὡς ἐλπίζω.“

Ὁ Ἀδριανὸς ἔσεισε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐβυθίσθη πάλιν εἰς τὴν μελέτην, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος. Ὁ Σενούτας δὲν διέκοπτεν αὐτὸν κατὰ τὰς ὥρας ταύτας τῆς ἐργασίας, ἀλλ' ἐκάθητο συνήθως εἰς μικρὰν τινα ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν, παρατηρῶν μετὰ στοργῆς τὸν προσφιλεῖ μαθητὴν καὶ ἔτοιμος νὰ ὁμιλήσῃ ἢ νὰ ἀκούσῃ, ἐν ᾗ περιπτώσει προεκαλεῖτο ὑπὸ τοῦ Ἀδριανοῦ πρὸς τοῦτο. Ἀλλὰ καὶ τώρα ὁ ποιητὴς διέκοπτε συχνάκις τὴν ἐργασίαν του, ὅτε μὲν ἀναγινώσκων στροφὴν τινα μεγαλοφώνως, ὅπως ἴδῃ ποίαν ἐντύπωσιν ἐμελλε νὰ παραγάγῃ ἐπὶ τοῦ γέροντος, ὅτε δὲ παρα-

καλῶν τὸν καθηγητὴν νὰ τὸν βοηθήσῃ πρὸς λύσιν ἀμφιβόλου τινὸς ζητήματος. Τὴν ἡμέραν ταύτην ὁ Ἀδριανὸς ἦτο ἀφηρημένος, δὲν ἠδύνατο νὰ συναθροίσῃ τὰς σκέψεις του καὶ ἔκλεισε ταχέως τὴν θήκην μὲ τὰ χειρόγραφα του· ἔλεγεν ὅτι εἶχεν ἀνάγκην ἡσυχίας καὶ ἠθέλε νὰ κοιμηθῇ, νὰ ὄνειροπολήσῃ, νὰ ἀφεθῇ εἰς τὰς πτέρυγας τῆς ἀχαλινώτου φαντασίας.

Περὶ τὸν χρόνον τοῦτον, ἰδίως δὲ κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας, ὁ κόμης Μαριᾶνος, ὅστις ὁσημέραι καθαρώτερον ἔβλεπεν ὅτι ἦτο ἐνταῦθα περιττός, ἤρχισε νὰ σκέπτεται, τί ἔπρεπε νὰ πράξῃ. Ἐκράτουν αὐτὸν εἰσέτι ὀλίγον τι δέσμιον ἀφ' ἐνὸς μὲν τὰ θέλητρα τῆς Μις Ῥόζα, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ ἐξέλιξις τῆς τραγωδίας ταύτης, τῆς ὁποίας ἡ τελευταία πρᾶξις προσήγγιζεν εἰς τὸ τέλος τῆς, καὶ τέλος ἡ κλίσις αὐτοῦ, οὕτως εἰπεῖν, πρὸς τὸν Ἀδριανόν. Ἐρχισεν ἤδη νὰ στενοχωρῇ αὐτὸν ἡ μονοτονία καὶ ἡ μακρὰ διάρκεια τῆς νόσου· προσεβάλλετο δὲ κάπως καὶ ἡ φιλοτιμία του, ὅτι ἐν τῷ δράματι τούτῳ διεδραμάτιζε πολὺ μικρὸν καὶ ἀσημντον πρόσωπον. Μεθ' ὅλα ταῦτα ὅμως ἀπεφάσισε νὰ παραμείνῃ εἰσέτι μέχρι τέλους. Ἴσως οὐδὲ εἰς τὸν ἑαυτὸν του τὸ ὁμολόγει, πράγματι ὅμως εὐχαριστεῖτο ὅτι ἦτο αὐτόπτης μάρτυς τῶν τελευταίων στιγμῶν ἐνὸς μεγάλου ποιητοῦ, διὰ τὴν βιογραφίαν τοῦ ὁποίου ἠδύνατο νὰ συλλέξῃ ἀφθονον καὶ πολὺτιμον ὕλικόν. Θὰ ἔχαιρε δὲ καθ' ὑπερβολὴν, ἂν ἠδύνατο νὰ λάβῃ αὐτὸς εἰς τὴν κατοχὴν του τὸ μήπω ἐκδοθὲν ποίημα καὶ νὰ γίνῃ αὐτὸς ἐκδότης καὶ σχολιαστὴς αὐτοῦ. Τοῦτο ἠδύνατο ἴσως νὰ καταστήσῃ καὶ τὸ ἰδικόν του ὄνομα γνωστόν, ἴσως δὲ θὰ διέκοπτε καὶ τὴν χρονίαν στενοχωρίαν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐνόσει. Διὰ ταῦτα προσεπάθει ἤδη τῇ μεσητεῖα τῆς μητρὸς νὰ πλησιάσῃ πάλιν πρὸς τὸν Ἀδριανόν, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον μετέβη τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν πρὸς τὴν κυρίαν Κλάραν, ὅπως ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ υἱοῦ τῆς. Κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην ἔδειξε τοσοῦτο ἐνδιαφέρον διὰ τὸν φίλον του, ἐξέφρασε μετὰ τοσαύτης ἐγκαρδιότητος τὴν προθυμίαν του νὰ ἀφοσιωθῇ ἐντελῶς ὑπὲρ αὐτοῦ, ὥστε προσεῖλκυσε πᾶσαν τὴν εὐνοίαν καὶ τὴν ἀγάπην τῆς μητρὸς πρὸς ἑαυτόν. Ἐξέφρασε δὲ μετὰ πάσης δυνατῆς ἐπιφυλάξεως καὶ περισκέψεως, ὡς ἐν παρόδῳ δῆθεν καὶ ὡς ἀπλὴν εἰκασίαν, τὴν γνώμην του, ὅτι ἡ συντροφία τοῦ ἐντιμοτάτου, τοῦ ἐξαίρετου, τοῦ ἀνεκτιμήτου καθηγητοῦ δὲν εἶνε ἴσως ἡ κατάλληλος διὰ τὸν ἀσθενῆ. Παρετήρησεν, ὅτι ὁ γηραιὸς Σενούτας διὰ τῶν συνεχῶν αὐτοῦ διαλέξεων περὶ φιλολογίας καὶ

καλλιτεχνίας ἐρεθίζει υπερμέτρως τὸν ἀσθενή, ὅστις εἶχε πολλῶ μᾶλλον ἀνάγκην διασκεδάσεως, ἀκόπου ψυχαγωγίας... Ἐπανελάμβανε δὲ ὅτι ἦτο προθυμότητος πρὸς πᾶν ὅ,τι ἡδύνατο νὰ φέρῃ τέρψιν καὶ ὠφέλειαν εἰς τὸν Ἀδριανόν, ἐξέφρασε δὲ μάλιστα καὶ τὴν προθυμίαν του νὰ συνοδεύσῃ αὐτὸν εἰς τὸ Πόρτο Φερράιο, ἂν καὶ ὁ τόπος οὗτος ἦτο φοβερὰ ἐρημος καὶ ἀληθῆς τόπος ἐξορίας.

Ἡ κυρία Κλάρα ἠθέλησε κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην νὰ γευματίσῃ παρὰ τῷ Τραμοντάνα, ὁ δὲ Μαριᾶνος, συνώδευσε αὐτὴν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦτο. Ὁ καθηγητὴς ἔμεινε ἐν τῇ οἰκίᾳ ὅπως γευματίσῃ μετὰ τοῦ Ἀδριανοῦ. Ὅτε ἡ κυρία Κλάρα μετὰ τῆς Ἑλένης ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῆς τεράτσας τοῦ ξενοδοχείου, ἔσπευσε πρὸς αὐτὴν ἡ Μις Ῥόζα ὅπως τὴν χαιρετίσῃ. Μὲ περίεργα καὶ ἐταστικά βλέμματα παρετήρησεν ἡ Ἀγγλὶς τὴν Ἑλένην ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, καὶ ὡς ἂν εἰ ἡσθάνετο τὴν ἀντιζήλὸν τῆς ἐν τῷ ἔρωτι, ἔγεινε καταπόρφυρος. Ἐκ τῆς ἐκφράσεως τοῦ προσώπου τῆς ἡδύνατό τις νὰ ὑποπτεύσῃ, ὅτι ἡ Ἀγγλὶς εἶχε μάθῃ τι περὶ τοῦ παρελθόντος βίου τοῦ Ἀδριανοῦ. Ὁ χαιρετισμὸς μὲ τὴν κύριαν Κλάραν ἦτο ἐγκαρδιώτατος. Ὅτε δὲ αὕτη συνέστησεν εἰς τὴν Ἀγγλίδαν τὴν ἀνεψιάν τῆς, ἡ Μις Ῥόζα ἐφαίνετο κατ' ἀρχὰς παλαίουςα πρὸς ἑαυτήν, εἶτα δὲ ἀποβαλοῦσα τὴν ἀρχικὴν αὐτῆς ψυχρότητα, ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὴν Ἑλένην καὶ εἶπε μὲ θαυπευτικὴν φωνήν.

— „Ὅα εἴμεθα καλὰ φίλοι. Ἐδῶ πλησίον δὲν ἔχετε γνωστούς. Ἡ κυρία Κλάρα θὰ εἶνε ἀπασχολημένη· ἐγὼ εἶμαι ἐλευθέρα, καὶ σοὶ προσφέρομαι ὡς ὁδηγὸς ἀντὶ μικροῦ μισθοῦ, διότι δὲν ἀπαιτῶ ἄλλο εἰ μὴ τὴν εὐνοϊάν σας καὶ ὀλίγην ἐγκαρδιότητα.

Πρὸς τοὺς εἰλικρινεῖς τούτους λόγους τῆς Ἀγγλίδος

ἀπῆντησεν ἡ Ἑλένη μετ' ἱκανῆς ψυχρότητος, εἴτε συνεπίαια προαισθημάτων τινος, εἴτε ἐξ ἐμφύτου συστολῆς καὶ πρακτικῆς ἀπειρίας· ὅπως δὴ ποτε, ἐξηκολούθει ἐπιμόνως νὰ μένῃ σιωπηλὴ καὶ σκεπτικὴ. Διὰ τὸν κόμητα, ὅστις πολλὰ εἰκάζε καὶ πλεῖστα ἐμάντευε, τὸ θέαμα τοῦτο ἦτο λίαν ἐνδιαφέρον. Ὁλιγώτερον ὅμως παρὰ ποτὲ ἡδύνατο τῶρα νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὴν Μις Ῥόζαν, καὶ ἐπειδὴ δὲν εἴξευρε τί ἄλλο νὰ κάμῃ, προσεπάθει ἤδη νὰ παρακινήσῃ τὴν Ἑλένην εἰς ὁμιλίαν, νὰ τὴν παρασύρῃ εἰς συνδιάλεξιν. Ἡ συνεσταλμένη, ἐρυθριῶσα, ἀφελὴς αὕτη χωρικὴ νεᾶνις ἤρχισε νὰ τῇ ἐμπνέῃ ἐνδιαφέρον. Ἡ Ἑλένη ἦτο ὠραία καὶ εἶχε πρὸς τοῦτοισι αἰνιγματωδές τι ἐν ἑαυτῇ. Δὲν ἦτο εὐκολον νὰ τὴν ἐμπλέξῃ τις εἰς συνδιάλεξιν, διότι ἀπεκρίνετο πάντοτε μετ' ἐπιφυλάξεως, ὅσον τὸ δυνατόν μὲ περισσotέραν συντομίαν καὶ προφανῶς ἀναγκαζομένη. Ὁ κόμης ἐξέλεξεν ὡς θέμα συνδιαλέξεως τὴν Ἰταλίαν, τὴν ἄγνωστον τῇ ὠραίᾳ νεάνιδι χώραν, βέβαιος ὅτι θὰ εἶχε δι' αὐτὴν πολὺ θέλητρον. Ἀλλὰ καὶ αὕτη ἡ χορδὴ ἔμεινε ἀναυδος. Ἡ Ἑλένη ἐκύτταζε χωρὶς νὰ βλέπῃ, ἤκουε χωρὶς νὰ ἐννοῇ καὶ ἦτο βεβουβισμένη εἰς τὰς ἰδίας τῆς σκέψεις. Μετὰ τὸ γεῦμα ἐπέμεινε ἡ σχεδὸν φορτικὴ Ἀγγλὶς νὰ γείνῃ ὁδηγὸς τῆς Ἑλένης. Ἦθελε νὰ τὴν ὁδηγήσῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Τάσσου, νὰ τῇ δείξῃ τὰς Καπρέας περὶ τὸ ἑσπρινὸν σκιάφως, τὴν θάλασσαν φωτιζομένην ὑπὸ τοῦ δύοντος ἡλίου, τὰς ἀπαραμίλλους καλλονὰς τοῦ τόπου, ἐφ' οὗ ἐφέρετο τὸ ἀθάνατον πνεῦμα τοῦ ποιητοῦ. Εἰ καὶ ἀντέτεινε κατ' ἀρχὰς ἡ Ἑλένη, ἐπὶ τέλους ὅμως ἠναγκάσθη νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὰς ἐπιμόνους προτροπὰς καὶ παρακλήσεις τῆς Ἀγγλίδος. Ἐπορεύθησαν λοιπὸν μόναι, ἄνευ καὶ αὐτῆς τῆς κυρίας Τρελλάβιν, εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης...

(ἔπεται συνέχεια.)

Η ΤΥΛΛΙΑ ΠΡΟΕΛΑΥΝΟΥΣΑ ΤΟ ΑΡΜΑ ΕΠΙ ΤΟΝ ΝΕΚΡΟΝ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΑΥΤΗΣ.

Ἑρμηνεία τῆς ἐν σελ. 260—261 εἰκόνος τοῦ E. Hildebrand.

Πολλὰ ἀρχαιοτάτα ῥωμαϊκὰ παραδόσεις, αἵτινες ἐθεωροῦντο πρότερον ὡς ἀληθῆ ἱστορικὰ γεγονότα καὶ ἐμνησθάνοντο ὡς „Ῥωμαϊκὴ Ἱστορία“, περικαλύπτονται πράγματι ὑπὸ μυθώδους πέπλου, ὃν ἡ ἀληθὴς ἱστορία ἀδυνατεῖ νὰ διασπᾷ. Ὁ ἀδιαπέραστος οὗτος πέπλος περικαλύπτει τὸ ἀδελφικὸν ζεῖγος Ρωμύλον καὶ Ρῶμον, τὸν σοφὸν Σαβῖνον Νουμᾶν Πομπίλιον καὶ τὴν νύμφην Ἡγερίαν, παρὰ τῆς ὁποίας ἔλαβε τὰς θρησκευτικὰς αὐτοῦ διατάξεις, καὶ ἐν γένει ἅπασαν τὴν ἐποχὴν ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς πόλεως Ῥώμης μέχρι τῶν πρώτων αὐτῆς βασιλείων. Ἀλλὰ μετ' ἱστορικῆς ἐναργείας καὶ εὐκρινείας παρουσιάζεται ἐκ τοῦ ὀμιχλώδους πέπλου τῆς ποιήσεως ἡ εἰκὼν τοῦ πρεσβυτέρου Ταρκυνίου, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα συνδέεται ἀναποσπᾶστως μετὰ τῶν ἀρχαιοτάτων ῥωμαϊκῶν κτιρίων, ὡσαύτως δὲ καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ γαμβροῦ καὶ διαδόχου αὐτοῦ Σεργίου Τυλλίου.

Ὁ Σέρβιος Τύλλιος (περὶ τὸ 550 π. Χ.) διὰ τινος πολιτικοῦ νεωτερισμοῦ, τείνοντος εἰς τὸ νὰ συγχωνεύσῃ βαθυηδὸν τοὺς κρατυνομένους καὶ προοδεύοντας πληβείους μετὰ τῶν γενῶν τῶν Πατρικίων καὶ νὰ θεμελιώσῃ τὴν βασιλείαν ἐπὶ εὐφύτερας βάσεως, εἶχε προσελκύσῃ εἰς τὸν ὑπατον βαθμὸν τὸ μῖσος τῶν εὐγενῶν πολιτῶν. Οἱ δυσηρεστημένοι οὗτοι Πατρικιοὶ, οἵτινες ἐμελέτων ἔδῃ καὶ ἐμηχανῶντο τὴν ἐκθρόνισιν καὶ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως, εὗρον τὸν ἐκτελεστὴν

τοῦ ἀνοσίου αὐτῶν σχεδίου ἐν αὐτῇ τῇ οἰκογενείᾳ τοῦ Σεργίου Τυλλίου. Κατὰ τὴν παράδοσιν ὁ θάνατος τοῦ εὐγενούς καὶ φιλολάου τούτου ἀνακτος συνέβη ὡς ἑξῆς:

Οἱ δύο ἀδελφοὶ Λεύκιος καὶ Ἀρούντας, υἱοὶ Ταρκυνίου τοῦ Πρεσβυτέρου, ἦσαν συνεζευγμένοι μετὰ τῶν δύο θυγατέρων τοῦ Σεργίου Τυλλίου. Καὶ ὁ μὲν πρεσβύτερος ἀδελφός, ὁ Λεύκιος, ἄνθρωπος ἀδάμαστος καὶ μεγάλῃν ῥοπὴν ἔχων πρὸς τὸ ἀνοσιουργεῖν, εἶχεν ὡς σύζυγον τὴν πρεσβυτέραν ἀδελφήν, ἀγαθωτάτην καὶ εὐσεβεστάτην γυναῖκα, ὁ δὲ χρηστὸς καὶ πιστὸς Ἀρούντας εἶχε νυμφευθῇ τὴν νεωτέραν τοῦ βασιλέως θυγατέρα, τὴν κακοῦργον καὶ καταχθονίων φρονημάτων γυναῖκα Τυλλίαν. Ἡ σκληρὰ καὶ ἀπάνθρωπος αὕτη γυνή, μένεα πνέουσα διὰ τὸν μακρὸν βίον τοῦ γηραιοῦ αὐτῆς πατρὸς καὶ διὰ τὴν ἀδιαφορίαν τοῦ συζύγου, ὅστις οὐ μόνον δὲν συγκατετίθετο νὰ φονεύσῃ τὸν γηραιὸν βασιλέα, τὸν ἴδιον αὐτῆς πατέρα, ἀλλ' ἐφαίνετο καὶ πρόθυμος νὰ καταλίπῃ τὸν ποτὲ κενωθησόμενον θρόνον εἰς τὸν φιλαρχον αὐτοῦ ἀδελφόν, ὅμοιος νὰ φονεύσῃ ἀμφοτέρους. Ἀπετάθη λοιπὸν πρὸς τὸν Λεύκιον, ὅστις ἦτο ὅμοιος αὐτῇ κατὰ τὴν σκληρότητα καὶ ἀπάνθρωπίαν, καὶ συνεφώνησε μετ' αὐτοῦ νὰ δηλητηριάσωσιν ὁ μὲν τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα, ἡ δὲ τὸν σύζυγόν τῆς, καὶ εἶτα νὰ ἔλθωσιν εἰς γάμου κοινωνίαν. Μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καταχθονίου τούτου σχεδίου, οἱ δύο κακοῦργοι ἀνῆλθον τὰς δᾶδας τοῦ ὑμεναίου αὐτῶν ἀπὸ τῆς νε-